

Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny to jedno z najpiękniejszych i najbardziej niosących nadzieję świąt w Kościele katolickim. Obchodzone 15 sierpnia, przypomina nam, że Matka Boża, po zakończeniu swego ziemskiego życia, została wzięta z ciałem i duszą do chwały nieba. Nie jest to jedynie prawda wiary uroczystie ogłoszona przez papieża Piusa XII w 1950 roku, lecz rzeczywistość głęboko zakorzeniona w Tradycji Kościoła i w Piśmie Świętym. Jest to zaproszenie dla nas wszystkich, aby patrzeć w niebo, nie tracąc stóp na ziemi; aby żyć z oczami utkwionymi w wieczności, ale z rękami gotowymi służyć w teraźniejszości.

---

1. Dogmat Wniebowzięcia: Historia i Uzasadnienie

1 listopada 1950 roku papież Pius XII w konstytucji apostolskiej *Munificentissimus Deus* ogłosił uroczystie:

„Niepokalana Matka Boga, zawsze Dziewica Maryja, po zakończeniu biegu swego życia ziemskiego, została wzięta z ciałem i duszą do chwały niebieskiej.”

To ogłoszenie nie pojawiło się znikąd. Na przestrzeni wieków Kościół czcił i wierzył, że Maryja nie podlegała zniszczeniu grobu. Ojcowie Kościoła, tacy jak św. Jan Damasceński, już w VIII wieku twierdzili, że „Ten, który w Niej zamieszkał w łonie, zabrał Ją także do siebie”. To przekonanie opierało się nie tylko na wyjątkowej świętości Matki Bożej, ale również na głębokim zrozumieniu Jej roli w historii zbawienia.

Pismo Święte nie opisuje wprost momentu Wniebowzięcia, ale są w nim fragmenty, które rozświetlają tę tajemnicę. W *Apokalipsie* 12,1 czytamy:

„Ukazał się wielki znak na niebie: Niewiasta obleczona w słońce, a księżyc pod jej stopami, a na jej głowie wieniec z gwiazd dwunastu.”

W Tradycji tą Niewiastą jest Maryja, uwielbiona w niebie, obraz i zapowiedź Kościoła

triumfującego.

---

2. Głębokie Znaczenie Teologiczne

Wniebowzięcie to przede wszystkim ogłoszenie zwycięstwa Chrystusa nad grzechem i śmiercią. Maryja, zachowana od grzechu pierworodnego od chwili swego Niepokalanego Poczęcia, w pełni uczestniczy w tym zwycięstwie. Jej ciało nie zaznało zniszczenia, ponieważ było żywym tabernakulum Słowa Wcielonego.

Z teologicznego punktu widzenia ta tajemnica przypomina nam, że zbawienie nie jest jedynie duchowe, lecz obejmuje całą osobę — duszę i ciało. Maryja już teraz żyje tym, czego my oczekujemy w powszechnym zmartwychwstaniu. Jak mówi św. Paweł w *1 Liście do Koryntian* 15,54:

┃ *„Zwycięstwo pochłonęło śmierć.”*

W Maryi to zwycięstwo już się dokonało.

---

3. Wymiar Duszpasterski i Aktualność

Żyjemy w czasach materializmu, pośpiechu i niewiary w życie wieczne. Wniebowzięcie jest balsamem przeciwko rozpacz. Przypomina nam, że nasza ostateczna ojczyzna nie jest tutaj, a śmierć nie jest końcem. Patrząc na Maryję, widzimy spełnienie obietnicy Chrystusa:

┃ *„W domu Ojca mego jest mieszkań wiele” (J 14,2).*

Z duszpasterskiego punktu widzenia to święto jest wezwaniem, by żyć jako obywatele nieba, nie dając się zniewolić troskom ziemskim. To zaproszenie do czystości serca, pokory i służby — cnót, które przygotowały Maryję do chwały, którą teraz się cieszy.

4. Zastosowania w Życiu Codziennym

Świętowanie Wniebowzięcia to nie tylko wspomnienie minionego wydarzenia, lecz pozwolenie, by ono nas przemieniało. Oto kilka sposobów, by tę tajemnicę wcielać w życie:

- **Nadzieja wobec śmierci:** odejście bliskiej osoby może być rozświetlone pewnością, że w Chrystusie śmierć jest bramą do pełni życia.
  - **Wartość ciała:** troska o siebie z godnością, pamiętając, że ciało jest świątynią Ducha Świętego i przeznaczone do zmartwychwstania.
  - **Hojna służba:** tak jak Maryja żyła dla Boga i dla innych, jesteśmy wezwani do życia oddania i konkretnej miłości.
  - **Spojrzenie ku Niebu:** pielęgnowanie chwil modlitwy i ciszy, pozwalając, by serce napełniało się pragnieniem wieczności.
-

5. Zakończenie: Maryja, Znak Pewności i Pokoju

15 sierpnia liturgia wypełnia się radością. Niebo i ziemia spotykają się w osobie Maryi, już uwielbionej, ale wciąż troskliwej Matki dla nas. Jest Ona ikoną tego, co Bóg pragnie uczynić z każdym ze swych dzieci: wprowadzić ich w pełnię życia.

Kontemplując Wniebowzięcie, umacniamy się w wierze i odnawiamy w nadziei. Nie idziemy sami: Maryja idzie przed nami, pokazując, że droga do nieba wiedzie przez codzienną wierność, pokorne oddanie i całkowite zaufanie Bogu.

Jak przypomina psalmista:

„Zachwycił się król twą pięknnością; skłóń się ku niemu, bo on jest
twym panem” (Ps 45,12).

Niech to święto na nowo rozbudzi w nas pragnienie życia z oczami zwróconymi ku górze i sercem mocno osadzonym w misji, którą Bóg powierzył nam tutaj, na ziemi.